

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobiyajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Delo pri čebelnjaku na spomlad. — Poročilo iz gorske okolice Gutenstein-a. — Döpisi.
— Razna naznačila. — Imenik. — Listnica.

Delo pri čebelnjaku na spomlad.

Že dvakrat smo govorili od spomladnega dela pri čebelnjaku; oba članka pa sta zadevala bolj prva dela po končani zimi. S kratkimi besedami rečeno oponovimo, če rečemo, da treba je naj pred zimsko nesnago posnažiti, mrtve pokopati, lačne pitati. Pri živih je treba brž na prihodnost misliti, tedaj se naj pred prepričati, kako je z maticami in potem dobro za panje skrbeti. Čebelar, ki bi čebele zdaj zapustil ter se ne zmenil za nje, bi bil k večjemu najemnik, ne čebelar.

Treba pa je na spomlad čebele pitati na vsak način, in sicer, če so lačne, vsak vé zakaj; če pa ravno niso lačne, zarad boljšega napredovanja panjev ter večjega lastnega dobička. Nek čebelar je imel navado reči: Vsakemu konju je bič potrebin, vsakemu panju pa pitanje. Naj pred naj čebelar skrbi, da čebelam krme ne manjka, kolikor je za življenje potrebno, več pa ni treba pitati, dokler je še bolj mrzeče ter se toplega vremena ni nadejati. Naj boljša krma za čebele se ve da je méd in sicer med v satovji, potem zdrozgan in zadnjič očiščen. Zdrozganega médu bo pri nas težko kdo za pitanje pripravljaj, pač pa imajo tako navado marsikje drugod. Zalepljeno satovje namreč zrežejo na kosce, ter napolnijo posodo, potem ga zdrozgajo in dobro zabijejo. Paziti je treba, da ne pride kaka nesnaga vmes n. pr. zalega, mrtve čebele. Tak méd se po nekem vinskem vrenji posebno dolgo ohrani ter je vsako leto močnejši, zato tudi čebele vse bolj oživí ter jih k obilnišemu nastavljanji zalege sili, kakor naš navaden očiščen méd. Ker je zdrozgan méd kolikor stareji, toliko močnejši, ne pitajo čebelarji naj pred s starim, ampak z mlajšim médom od zadnje jeseni; toplejše pa ko vreme postaja in bolj ko se roji bližajo, rajši tudi s starejšim medom pitajo. Našemu navadnemu medu naj se vselej malo vode prilije ter gleda, da se vsi strdeni svalčeki razpustijo. Pita naj se rajše obilniši, kakor prepričlo. Zjutraj naj se koritica iz panjev vselej vzamejo, naj so že čebele vse povžile ali pa ne.

Kdor medú nima in zanesljivega ne vé kje kupiti, naj pita s kakim namestekom. Naj boljši namestek je zleden ali kandiran sladkor. Na en funt sladkorja se dene pičlo funt vode, t. j. poldrugi masele stare mere ter se dá kako četrtinko ure po malem vreti; pene in nesnage se pozamejo. Če se dene premalo vode, se sladkor rad spet strdí. Kdor hoče, zná tudi v koščekih pitati, le naj nikar ne pozabi mokre gobe ali pa tudi malo vode zraven pristaviti, ker suhega čebele ne morejo vživati. Namest tega se smé pa tudi bel, navadni sladkor vzeti ter z njim ravno tako ravnati. — Priporoča se še mnogo drugih namestkov, ki so pa vsi le za naj večo silo.

Zakaj pa smo rekli, da se morajo na spomlad pitati na vsak način ne le slabi, ampak tudi dobri panji? Res, večina naših čebelarjev tega ne umé in ne storí na veliko škodo čebelarstva; pač pa pitajo izvrstni čebelarji na spomlad svoje tudi naj boljše panje. Poglaviten namen spomladanskega pitanja je močne čebelne panje si prirediti, ker le taki dajejo lepe roje in nanašajo naj več medú. Nič pa dobrega panja tako ne vzbuja zalego nastavljati ter mnogo čebel spodrediti, kakor pitanje na spomlad. To je tako rekoč bič, ki panj tako vzbuja, kakor dobrega konja. Začne naj se na dobiček pitati kake tri tedne pred, kakor se rojev nadejamo; tedaj nekako drugo polovico aprila. Pita naj se ali vsaki dan, ali tudi na drugi dan znabiti tudi ne bo napačno, če le dvakrat v tednu. Pita pa naj se obilno, da panj dobí vsaki teden kakega pol funta medú ali tudi malo več, kakor je panj čebeln. Malokje bi pomladansko pitanje toliko dobička vrglo, kakor ravno pri nas; ker je ajdov méd za to naj boljši in mi skoraj družega nimamo. Je pa znabiti zunej že obilno paše, se malo manj poklada ali znabiti tudi popolno preneha.

Ker smo ravno pri spomladanskem čebelarskem delu, ne smemo pozabiti rojev in izrojencev. Če je tudi vreme ugodno in paša dobra, vendar ne smemo pozabiti pitati po okoljšinah bolj ali manj roje in izrojence. Moramo reči, da naši čebelarji to potrebo še nekako precej dobro spoznavajo in po spoznanji tudi delajo. Se vé da jih je v kljubu dobremu izgledu tudi mnogo zanikernžev, ki se za mlado in staro ne zmenijo, kakor hitro so roj v čebelnjak spravili. Pitanje rojev in izrojencev je pa zlasti potrebno, kadar nastane kakoršno koli neugodno vreme, da paša preneha. Če takrat čebelar ne skrbi za svoje ljubljence, bodo pozneje le životarili in naj brž pred ali potlej plen roparic.

* * *

Preden članek o spomladanskem pitanji sklenemo, moramo še nekaj omeniti, ki je pri nas sicer neznano, po svetu pa kake tri leta veliki zvonec nosi. In to je pitanje z jajci in mlekom. Prvi je to razglasil g. Hilbert na občnem zboru v Halle l. 1874. Vere je malo našel; ení so z glavami zmajevali ter tiho bili, drugi so ga očitno zasramovali ter rekli, da bodo čebele pitali z medom, jajca in mleko pa rajše za-se in za svojo hrano obrnili. Reč pa vendar, kakor se je po skušnjah pokazalo, ni tako čisto prazna. Mnogo izvedenih čebelarjev je reč poskušalo, ter naznanilo svoje poskušnje. Iz teh se nam sledeče kaže:

1. da so panji z mlekom in jajci umetno pitani postali močnejši in čebelniši, kakor drugi, če ravno so bili enako močno z medom pitani; da je toraj matica rodovitniša postala, kakor je po navadnem pitanji z medom; da bolj prav rečemo: matica je nekako siljena več zalege nastavljati, kakor po pitanji z medom ali kakim namestikom, ker rodovitniša prav za prav ni, kakor je po oplodnji in po svoji naravni zmožnosti.

2. Drugi dobiček pitanja z mlekom ali jajci, kakor se kaže, je to, da se izredijo posebno lepe mlade matice. Res je, da bo treba še mnogo skušenj, preden bo reč popolno dognana in vterjena, ker mnogo okoljšinj vpliva na boljšo ali slabejo odrejo matic. Vendar je pa resnica, piše dr. Fišer, da pri meni so bile vse matice z jajci odgojene, že prvo poletje veliko boljše in rodovitniše, kakor druge z medom odgojene.

Pitanje z mlekom ali jajci pa ni vsakemu svetovati, saj zdaj od začetka še ne, le izveden, umen čebelar, ki ve vse okoljšine presoditi, ta naj se s pitanjem na dobiček pečá; ker on bo vselej po vzrokih pozvedoval, zakaj je tako pitanje uspešno in koristno ali zakaj je znabiti spodletelo. Le tako se resnica najde in uterdi; mojstri-skaze navadno več škodovajo, kakor koristijo. Je že tudi do zdaj tako; eni povzdigujejo pitanje z mlekom in jajci do nebes, drugi ga grajajo ter pravijo: vse vkup ni družega, kakor sanjarija in domišljija, kakor je ravno omenjeno pitanje čebelarjem se sponašalo v dobiček ali v zgubo. Tudi dr. Fišer, ki je pitanje sam skušal, pravi, da ima reč svoje pomislíke. On je opazoval, da v naj boljši paši so po takem pitanji močnejši in čebelniši panji manj medú nanесли. Kakor primeroma po pitanji z medom slabejši panji. Prvi so vsako ljuknjico z zalego nastavili, tedaj tudi neznano čebelni postajali, drugi res niso bili toliko močni, medú pa so več nanесли. Zlasti je treba takim panjem trotočno zalego večkrat izrezovati, da preobilno za panj škodljivo ne napreduje; za katero poslo so le izvedeni čebelarji ter se začetnikom in malo izurjenim čebelarjem malokterikrat posreči.

Iz rečenega sledí, da je pitanje z mlekom in jajci posebno takim svetovati, katerih čebele nerade rojijo, in takim ki čebele za prodaj redijo, toraj roje in matice prodajajo; z besedo, kateri od čebel naj večí dobiček pričakujejo ne od pridelka. Sploh pa, kakor rečeno, reč še ni do dobrega dognana ter popolnega potrjenja še le od raznih vsestranskih skušenj pričakuje. Navod za pitanje z mlekom in jajci po začetniku g. Hilbertu priobčimo v „Slov. čebeli“ za naše bralce enkrat pozneje. Za danes le toliko, da eno jajce zadostuje od začetka za osem panjev pitanja na vsaki drugi dan, (pozneje se vé da več), mleka pa za slab panj dve žlici, za močnega blizo četrt litra. Mleku ali jajcem se mora vselej pridejati razpušenega sladkorja ali medú, vselej po primeri čebelnosti in po zalogi medú v panji. Panj ne sme zarad pomanjkanja lačin biti, če ga hočemo na dobiček z mlekom ali jajci pitati. Na en del jajčne teže se prideneta dva dela sladkorne; na en del mlečne teže pa polovica dela sladkorne teže. Jajca se morajo dobro raztepsti, mleko mora zavreti in temu si pridene sladkor, ki se pred na vodi razpusti (nekako blizo v maselcu vode 1 funt sladkorja). Vse vkup naj se potem od ognja postavi ter toliko ohladi, da se prav mlačno pita.

Pomnoženje panjev.

Ker smo že od raznega spomladanskega dela, ki ga čebelar s čebelami ima, govorili, ne smemo pozabiti še enega, čebelarju naj prijetnešega, zlasti, ker je ravno zdaj čas za to, namreč oskrbljevanje rojev. Koristniša je starost, pa veselejša je mladost; več dobička nam donaša jesén, veselja pa več spomlad. Enako je s čebe-

larstvom. Radost je velika, kadar po dobri letini z resnim obrazom čebelar svoje panje pretehtuje ter v duhu računi, koliko medú bode vzel temu, koliko drugemu panju; al kadar čebele rojijo, kadar čebelar vidi roj na veji viseti ter ugibuje, koliko je ranc vredin, kadar s svojo lahko težo pod pazduho proti čebelnjaku korači, no — naj kdo drugi popisuje, kako se mu srce smeje in kaj občuti, mi si ne upamo še polovice ne dopovedati. Pa bodi dovolj, čebelarji nas umejo, drugim je pripovedovati zastonj. Pomislimo pa nasproti dela in opravila, ktera čebelar zraven ima.

Vsaka stvar, bodi rastlina ali žival, mora vrhunec moči in zrelosti doseči, če hoče biti pripravna dober zarod zapustiti. Tako morajo tudi panji svojo naravno moč in zrelost doseči, da smemo dobre roje od njih pričakovati. Matica proti spomladi dostikrat še v sredi hude zime neznanu marljivo zalego nastavlja; nekaj zato, da ima panj v spomladnem cvetju obilno delalcev, nekaj zarad prihodnjega zaroda. Znamnje nekakšne zrelosti panja je, kadar se troti prikažejo. Na jesen in čez zimo požrešnih jedcev ne potrebujejo, zato se jih tudi pred ko moč znebijo. Zdaj pa, ko jih za oplodovanje mladih matic potrebujejo, si jih spet zarodijo — včasih še veliko preveč. Potem nastavijo matične zibelke, kakih deset do petnajst, da včasih še čez dvajset. Kakor hitro so prve matične zibelke zalepljene, je panj za roj pripravljen ter roji, če ni drugih zadržkov zarad vremena, ali kar si že bodi.

Čebelar, ki želi dobre roje dobiti, naj v tem prizadevanji čebele podpira in sicer s tem, kar smo že do zdaj od spomladanskega dela rekli: da panje dobro posnaži; da jim preskrbi rodovitne matice, da slabe združuje, da marljivo pitá. Mnogokrat se primeri, ali bolj prav, vsako let, malo več ali malo manj, da nastane slabo vreme. Takrat naj čebelar posebno pridno pita, ker čebele potrebujejo za zalego. Če takrat lakoto trpijo, raztrgajo navadno vse matične zibelke in rojijo potem veliko pozneje, ali pa tisto leto celó nič več ne rojijo. To bi imel vsak čebelar vedeti, da ne bo, kakor se dostikrat zgodi, roja celo leto zastonj čakal ter se vmes čudil in jezil, zakaj panj ne roji, ko je vendar poln čebel. Zatorej čebelarji, ki želite svoje čebelarstvo pomnožiti, pazite kdaj bodo matične zibelke nastavljene — zalepljene. Edini troti še niso zadostno in gotovo znamnje, da misli panj rojiti. Če nastane takrat slabo vreme in čebelar hoče število svojih panjev pomnožiti, je naj bolj gotovo, da roj sam naredi. Gledati je na-to, da se roj vzame le res močnim in čebelnim panjem. Če slabo vreme slabotne panje od rojenja zadržuje, naj čebelar ne bo tega žalosten, ampak veliko več vesel; ker je k gotovemu pridu panja in čebelarja, da slabi ali tudi srednji panji ne rojijo.

(Dalje prih.)

Dopisi.

S Predvora. Vem, da čebelarji od vseh strani „Čebeli“ dopisujejo, kako čebele rojijo. Naj tudi jaz nekoliko omenim.

Čebele so se v Kokriški dolini dobro ohranile in spomlad precej dobro bero imele. Na vsaki način bi bili zadnje dni aprila roje imeli ko bi grdo vreme nastopilo ne bilo.

Čebela res od božje milosti živi kakor človek; če ugodnega vremena o pravem času ni, pa je pomanjkanje in smrt. Majnik je pa do prve polovice bil pravi figamož, ali spremenljiv april; s šestnajstim pa se je začelo boljše vreme. Pred 7. maja ni bilo rojev, vsaj slišali od njih nič nismo. [Zdaj pa imajo dobri čebelarji že družice. Prvi roji so precej čebelni. Kar je posebno hvale vredno, je to, da jih tukaj dobro krmijo ali pitajo; sicer pa je vse po starem v čebeljnkih. Poskušali so z novimi panji, pa jim je predrago bilo in za prevaževanje v pašo neugodno. *)

Tudi jaz sem zopet čebelariti začel; saj to, g. vrednik iz lastne skušnje dobro veste, ako človek enkrat muho okusi, se ga drži kakor izvirni greh, le s tem razločkom, da greha in kazni zato ni, pač pa saj gotovo veselje če družega ne.

Nadloga pod gorami je, ker odsončnik preveč brije; je pa bolj krajna ali lokalna sapa; kake pol ure proč je že nič ni. Pa kaj si hočemo, čebelar od upanja živi, ter ne obupa nikjer.

M. M. Preddvorški.

Polica 9. maja. A. K. Dostikrat se sliši, da matica na zadnje v panju umerje. Vedel sem to že zdavnej, pa da bi toliko časa živela v sredi odmrlih, že vsmrajenih čebel, bi na besedo ne bil verjel, ko bi sam ne bil skušil. Osmega marca so mi pisali g. župnik z D., pri katerih imam nekaj panjev spravljenih, da je močen panj vmerl zavolj lakoti, ker sem bil pozabil ga pitati. Mislil sem si: če je umerl, tak je mrtev in ne bom ga obudil, naj ga že grem gledat kadar hočem. Pridem v D. še le tretjega majnika ter pogledam naj pred umrli panj. Vidil sem na tleh za prst, tudi dva prsta na debelo mrtvih čebel ležati. Odrgram spodnjo dilo, da bi vse ložej dobro posnažil, in nos mi berž pové, da je lahko mogoče, da so že od 8. marca mrtve, ker vse je (če tudi ne dobro) jako močno smrdelo. Stresem gnjilobo na tla in med čebelami zagledam tudi matico. Zdelo se mi je, kakor bi bila še gomazala, jo poberem ter denem na dlan. Berž sem se prepričal, da še živi, zato ji dam kapljico medu na dlan ter čakam kaj da bode. Začela ga je piti ter pila ga gotovo četrtinko ure. Ker se mi je potem živahna in popolno zdrava vidila, sem jo dejal v neko nalogo s čebelami; bomo vidili, kaj bode. In od tega vam poročam drugikrat. Z Bogom!

Z Ljubljanske okolice. Po letošnji mehki zimi smo se čebelarji v prvi polovici meseca aprila jako veselili ter nadejali, da bo nam in našim čebelicam vendar enkrat leto ugodno; saj imeli smo že dovolj slabih letin. Al spomlad nam nič kaj ne ugaja. Jaz imam navado svoje čebele čez zimo v neko tiho dolinico v naj lepšem zavetju dajati. Res so letos tako napredovale, da sem se rojev gotovo nadejal pred sv. Jurijem. Pa kaj pomaga: Človek obrača, Bog pa obrne. Prvo polovico aprila sem res méd vidil skoraj da pri vsih panjih; drugo polovico pa nasproti nikjer. Letos si je april sprosil znani rep suščev ter skuša z njimi viti in pometati. In žalibog méd iz panjev nam je vsega pomel, da nikoli tega. Po sv. Juriju sem čebele vzel na svoj dom, ker tú imamo vse polno rudeče detelje, in pravijo da je za čebelno pašo dobra. **) Al ti nezvesti maj pravi bratec neznačajnega aprila!

Deteljo bo treba kositi, da bomo proso sejali, čebele pa menda niso veliko težeje, kakor so bile pred. In zgodnji roji, kje ste? Še večidel v naročji mater-

*) Prav nič neugodnega, če je le vse prav vravnano.

Vredn.

**) Da, izmed deteljnih plemen naj boljša.

Vredn.

nega panja; že zdavnej za-nje pripravljene panje bomo mogli še enkrat snažiti in pripravljati, pozne roje pa spet prav pridno pitati. Naj bi že le obilno medú imeli, saj bi ga čebelicam radi privoščili; ali kaj ko je ves pri svečarjih, denar za-nj pa Bog zna kjé! Pa ne obupamo še vse eno ne; bo pa v jesen boljše. *)

Poročilo iz gorske okolice Gutenstein-a.

(O. Celestin Šahinger. **)

Spomlad l. 1876 je čebelarjem dajala naj boljše upe. Že v sredi aprila je bilo mnogo rastlin v cvetji in čez pet dni t. j. 20. aprila sem imel že bogato spomladno žetev medú. Na sv. Marka dan sem naredil umetni roj, ki je prav dobro napredoval.

Al kakor lepe nade smo imeli spomlad, tako žalostno je bilo poletje. Húd mraz 19. in 20. maja je popalil ves cvet po vrtilih in po travnikih in pol drugi mesec niso našle čebele nobenega cveta, iz kterega bi se bile sladkih sladčič narskale. Matične zibelke, kterih je bilo že v sredi maja vse polno, so bile podrte ter popolno zrele mlade matice iz panjev izmetane. V sredi julija sem zapazil, da nam je tudi lipa nezvesta postala — zarad mraza je stala brez cvetja. Že si nismo bili družega svesti, kakor vednega dragega pitanja, ko se nenadoma na boljše obrne: „Padala je mana“, kakor naši ljudje navadno pravijo. In res v treh tednih od 20. avgusta do 12. septembra so bili čebelni panji kakor nacejeni z medom; imel sem z medmetalnico dela celi teden dovelj.

Res poročilo pozno pošljem, pa potrebno se mi zdi zarad potrjenja sledečega. Svoje panje sem zapažil za prezimovanje vse s takim smerekovim medom listne uši. Meseca novembra in decembra smo imeli malo mrzlih dni; tudi meglenih in vetrovnih dni je bilo prav malo, tedaj za čebele vse ugodno. In vendar je bilo s početkom januarja vse polno mrtvih čebel; v marsikterem panju znabiti do tisuč in več; od kod to pri tako ugodnem vremenu? Čebele so se lahko osnažile, kadar so hotle in res ni bilo znati nobenega znamenja griže. Od 20. januarja do 17. februarja sem opazoval, da je vsak panj naj manj po 100 in več čebel mrtvih iznosil. Zakaj vse to? ***) Popolno odmrli vendar še ni noben panj. Opomnim tudi, da meseca januarja so čebele pridno obnožje nosile; med iznošenimi mrtvimi čebelami je bilo tudi mnogo popačenih mladice, kar nam očitno kaže, kako zgodaj dober panj zalego nastavlja.

Naj še nekega zanimivega primerljeja omenim. Nekega dne januarja je sonce posebno toplo sijalo ter trume čebel na zrak privabilo, kar se pridrvi iz

*) Čebelar je res krotka in pohlevna stvar! Namesto da bi se jezil, kar tako nič ne pomaga, le vedno upa ter se z boljšo prihodnostjo tolaži. Vredn.

**) Poročilo sicer ni iz slovenskih krajev, pa zarad mikavnega zapopadka ga priobčimo vse eno v našej „Slov. čebeli“. Vredn.

***) S slabim medom je tako, kakor sploh s slabo hrano in klajo. Želodec se preobteži in ne prebavlja. Čebele imajo o tem času sploh naj rajši pokoj ter kažejo malo življenja. Zarad slabega medú listne uši so prisiljene več vživati, kakor navadno; to jim želodec preobteži ter zabaše konec tega pa je bolezin in smrt. Smo radovedni, kako se je godilo poročevalcu iz Viš-prijé pri enakem primerljeju. Glej Slov. čeb. 1866 str. 80. Vredn.

doline neka gosta megla. V kratkih trenutkih je veselih čebelic vse polno po tleh ležalo. Veči del so bile tako omotene, da niso mogle v svoj panj ter se kar okračale. Pomagal sem revicam ter jih deval na žrelca, pa brez vspeha; če sem jih tudi v roki ogrel, niso znale panja najdiiti ter so spet pale in zmrznile.

Konečno z veseljem naznanujem, da delovanje s premakljivim satovjem se čedalje bolj razširjuje. Dasiravno je v naši okoljici še le pred dvema letoma znano postalo, sem najdel že v trinajstih čebelnjakih panje s premakljivimi satniki — dokaz, da ljudstvo dobro reč spoznava ter se je marljivo poprijema. *)

*) Kdaj bo „Slov. čebela“ tako srečna, da bo smela toliko veselo novico svojim bralcem naznaniti? Za zdaj dvomimo, če je kje po Slovenskem tak kraj, da bi se v bližnji okolici v 13 čebelnjakih čebelarstvo s premakljivim satovjem gojilo. Vredn.

Razna naznanila.

Prezvvišeni nadškof Zagrebški prečast. p. i. gospod Josip Mihalovič so blagovolili imenovanje častnega uda radostno sprejeti ter poslati čebelarškemu društvu 30 glđ. v podporo. Prav lepa hvala!

Nek iskren čebelar nam sporoča, da z začetkom tek. leta je jela izhajati v Varazdinu „Hrvatska Pčela“ na vsaki drugi mesec pol pole pod vredništvom g. Stepanek-a. Naročnina za celi letnik znaša 50 kr.

Že v drugem listu pa vrednik toži, da ima premalo naročnikov ter bo „Pčela“ mogla prenehati, če se več naročnikov ne oglasi. Kdor želi dobro reč podpirati, naj se z naročninó na „Hrvatska Pčela“ podviza, preden zarad glada odmrje.

Po želah vrednika „Česky včelár“ (češkega čebelarja) naznanujemo, da bode letos 10. septembra v Pragi velika razstava za čebelarstvo.

Da se mnogim željam ustreže, mislijo napraviti velik „Album“ (knjigo spominkov) fotografičnih (svitlopisnih) obrazov slovečih čebelarjev in prijateljev čebelarstva. Prav ustrezno bi bilo tudi s svitlopisnimi podobami njih čebelnjakov.

Kdor tedaj hoče, naj pošlje svojo fotografijo v Prago g. Jos. Mikulaš Bole-slavsky-mu (Karolinenthal šte. 144.) ali če rajše, zná tudi nam poslati, ki potem ne bo daljnih pisarij in stroškov imel.

Imenik

čast. in spošt. udov, kateri so letošnjo plačo poslali:

(Dalje.)

Gospod Černota Miha, kmetovalec v Logu	1 glđ. — kr. *)
„ Izgoršek Matija, mizar v Šmartnem p. Litije	2 „ — „
„ Jemec Jernej, molar v Ljubljani	2 „ — „
„ Lakota Janez, kmetovalec v Dovjem	1 „ — „

Blag.	Gospod Langer Franc, vitez Podgorski grajščak	2	gld. — kr.
"	Lenasi Anton, kmetovalec v Sajeveh	1	" — "
"	Ličan Aleš, posestn. v Ilir. Bistrici	2	" — "
"	Lipič Florijan, kmetovalec v Dulah na Koroškem	1	" — "
Čast.	Lesjak Valentin, župnik v Dvoru na Koroškem	2	" — "
"	Lombergar Jožef, beneficijat v Komendi	2	" — "
"	Markič Matej, župnik v Logatcu	2	" — "
"	Muškardin Dinko, pri sv. Ivanu (otok Kerv)	2	" — "
"	Molek Martin, kapl. v Predvoru	2	" — "
"	Mihevc Janez, čebelar v Cirknici	1	" — "
"	Mašera Andrej, posestn. v Kobaridu	2	" — "
"	Nemec Leopold, kmetovalec v Dobu	1	" — "
"	Ovčjak Janez, kmetovalec na Verheh p. Slovenjem gradu	1	" — "
"	Peterlin Primož, učitelj pri sv. Lenartu	1	" — "
"	Pibernik J., učitelj pri sv. Gregorju	1	" — "
"	Postelj Benjamin, posestnik v Samoboru	2	" — "
"	Pišek France, kmetoval. v Hotenjivasi na Štajarskem	1	" — "
Blag.	Pagliaruzzi Izidor, grajšak v Kobaridu	2	" — "
Čast.	Porenta Luka, župnik v Srednjivasi	2	" — "
"	Preša Jožef, župnik v Pečah	2	" — "
"	Povše Franc, župnik na Ježici	2	" — "
"	Potočnik Janez, župnik na Brezovci	2	" — "
"	Petkovšek Anton, posestn. v Lipljah	2	" — "
"	Poženelj Ivan, učitelj na Unci	1	" — "
"	Dr. Razlag Jak., c. kr. odvetnik v Brežicah	2	" — "
Čast.	Raspotnik Jakob, župnik v Višnjigori	2	" — "
"	o. Rjavec Krizostom, frančiškan v Kamniku	2	" — "
"	Ribnikar Primož, župnik v Zatični	2	" — "
"	Rihar Franc, župnik v Planini	2	" — "
"	Rožič Alojzij, kaplan v Železnikih	2	" — "
"	Rodič Janez, učitelj v St. Juriju pod Kumom	1	" — " *)
"	Roškar Franc, nadučitelj v Lembahu	1	" — "
"	Rozman Janež, posestn. v St. Vidu nad Ljubljano	2	" — "
"	Ručgaj Lovrencij, kmetovalec v Dolu	1	" — "
"	Rozman Janez, kmetovalec v Klada (na Štajarskem)	1	" — "

Opomba; Gospodom z zvezdico smo poslani znesek zapisali za preteklo leto.

Lístnica opravníštva.

Č. g. M. A. župn. v G. Knjigo naročili; upamo, da jo že imate.

G. K. K. posestn. v St. Zadnja pošta je Pösendorf.

G. J. B. učit. v K. Da, vse prejeli; pride prihodnjíc.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.

Tiskala Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.